

M. Ionescu
Președinte
C. Ionescu

AVIZ

**referitor la proiectul de Ordonanța de urgență a Guvernului
pentru modificarea și completarea Legii nr.188/1999
privind Statutul funcționarilor publici**

Analizând proiectul de Ordonanța de urgență a Guvernului pentru modificarea și completarea Legii nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr.228 din 14.12.2000,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.73/1993 și art.48(3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ proiectul de ordonanță de urgență, pentru următoarele considerente:

1. Proiectul ordonanței de urgență are ca obiect de reglementare modificarea și completarea Legii nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, ca urmare a unor omisiuni existente în reglementarea în vigoare.

2. Conform dispozițiilor art.109 alin.(1) din Constituție, **Guvernul își exercită mandatul până la data validării alegerilor parlamentare generale. Începând cu această dată, mandatul Guvernului a încetat, astfel că până la depunerea jurământului de către membrii noului Guvern, Guvernul al cărui mandat a încetat îndeplinește numai actele necesare pentru administrarea treburilor publice (art.109 alin.(4) din Constituție).**

Această ultimă activitate a Guvernului asigură continuitatea acțiunii guvernamentale și reprezintă o prorogare a atribuțiilor sale, **limitată însă din punct de vedere al competențelor**, deoarece el nu mai beneficiază de încrederea Parlamentului nou ales.

Precizăm că, potrivit art.109 alin.(1) din Constituție, mandatul actualului Guvern a încetat deja, astfel încât, el nu mai poate exercita

atribuții care presupun elaborarea sau modificarea unor norme primare ce țin exclusiv de competența noului Parlament.

Orz, emiterea ordonanțelor, inclusiv a ordonanțelor de urgență, cum se propune, reprezintă expresia unei **delegări legislative, care nu poate funcționa decât în raporturile dintre Parlament și Guvernul căruia acesta i-a acordat încrederea** potrivit art.102 alin.(3) din Constituție.

În acest context, **administrarea treburilor publice nu poate fi confundată cu instituirea unor reguli care, prin reglementarea chiar sectorială a unor relații sociale, să conducă la modificarea sau inovarea unor treburi publice.** De aceea, dreptul discreționar al Guvernului în exercitarea competențelor care îi revin este, în această perioadă, redus la imperativul îndeplinirii obligațiilor legate de **administrarea treburilor publice.**

Reamintim că art.114 alin.(4) din Constituție, prevede că emiterea ordonanțelor de urgență poate avea loc doar **"în cazuri excepționale"** iar în Decizia nr.65/1995 a Curții Constituționale se precizează textual că ordonanța de urgență se legitimează constituțional pe **"necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public"**.

Curtea Constituțională, reconfirmând această poziție de principiu, a statuat, prin Decizia nr.15/2000, că motivele invocate într-o situație nu justifică soluția emiterii unei ordonanțe de urgență dacă nu există **"elementele necesare definirii unui caz excepțional, în sensul constatării unui pericol public major și care să nu poată fi evitat decât pe calea emiterii unei ordonanțe de urgență"**.

Din Nota de fundamentare și din ansamblul reglementării propuse nu rezultă existența nici a **"urgenței"** și nici a **"cazului excepțional"** în sensul definit de Curtea Constituțională.

În situația în care elementele precizate mai sus nu sunt întrunite, proiectul nu se poate încadra în situația prevăzută la art.114 alin.(4) din Constituție, adoptarea lui putând fi interpretată ca un abuz de drept.

p. PRESEDINTE

Dragoș ILIESCU

București

Nr. 153/19.12.2000